

רע"פ 6727/17 - ספי אוחנה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6727/17 - א'

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
ספי אוחנה

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור, ובקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 35024-02-17, מיום 28.6.2017, שניתן על ידי כב' השופטת נ' בכור מיום 28.6.2017, שניתן על ידי כב' השופטת נ' בכור

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור), בעפ"ת 35024-02-17, מיום 28.6.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתתע"א 608-03-15, שניתן על ידי כב' השופטת ר' רז ביום 3.1.2017.

2. בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור שלפניי, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, אשר הושת עליו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

3. לאחר שמיעת ראיות, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש, בעובדות כתב אישום אשר הוגש נגדו, במסגרתו יוחסה למבקש עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64ב(א) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). מכתב האישום עולה, כי ביום 15.11.2014, בשעה 02:30, נהג המבקש ברכב, בכביש 40, סמוך למחלף רמלה דרום, בהיותו שיכור, כמוכח מכך שסירב לתת דגימה של אוויר נשוף, לפי דרישת שוטר.

4. ביום 3.1.2017, ניתן גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, בעניינו של המבקש. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם עמד בית המשפט לתעבורה על חומרתה של עבירת הנהיגה בשכרות, "המסכנת את שלום הציבור ופוגעת בביטחון". בעניינו, כך ציין בית המשפט לתעבורה, סיכן המבקש את הציבור, בכך שנשאר לשבת ברכב מונע לפני צומת, בנתיב הנסיעה, ולא המשיך בנסיעה לפי הוראות אור ירוק ברמזור, אשר הספיק להתחלף מספר פעמים. מנגד, ציין בית המשפט לתעבורה, כי מכיוון שהרכב היה סטטי, הרי שהסיכון לציבור נמוך מסיכון הנשקף, עקב נהיגת רכב המתקדם בנסיעתו. עוד קבע בית המשפט לתעבורה, כי סירובו של המבקש לבצע בדיקה לאיתור אלכוהול בגופו, מהווה נסיבה לחומרה, מאחר שסירוב כזה מכשיל את האפשרות לגלות את רמת האלכוהול בגופו. לאחר שבית המשפט לתעבורה נדרש לכלל השיקולים הצריכים לעניין, נקבע "כי מתחם הענישה הינו ממאסר על תנאי ועד מאסר בפועל למשך שנה, ופסילה מתקופת המינימום למשך שנתיים ועד 4 שנים".

בבואו לקבוע את העונש המתאים בגדרי מתחם הענישה, נדרש בית המשפט לתעבורה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובהן: עברו התעבורתי המכביד של המבקש, הכולל 13 הרשעות קודמות, כאשר 3 מתוכן בעבירות של נהיגה בשכרות, האחרונה שבהן מיום 21.4.2014; היעדרו של עונש מאסר מותנה בר הפעלה לחובת המבקש; והיעדר עבר פלילי. בעקבות זאת, ציין בית המשפט לתעבורה, כי המבקש הינו "רצידיביסיטי" בתחום עבירות הנהיגה בשכרות, ולפיכך, המשך נהיגתו מהווה סיכון משמעותי לציבור המשתמשים בדרך. עוד נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו להליך הטיפולי שהמבקש החל להשתתף בו, במסגרת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור, שהוטלו עליו בגין אחת מהרשעותיו הקודמות. בית המשפט לתעבורה ציין בנוסף, כי לפי הוראת סעיף 40א(א) לפקודת התעבורה יש להשית על המבקש 10 שנות פסילה, למצער, מאחר שהוא הורשע לפחות פעמיים באותה עבירה, במהלך 10 השנים שקדמו למועד ביצועה. בית המשפט לתעבורה הוסיף עוד, בהקשר זה, כי לבית המשפט סמכות להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר, בנסיבות מיוחדות, ובלבד ששוכנע כי אין בהמשך הנהיגה מצד הנאשם משום סכנה לציבור. בנסיבות המקרה דנן, החליט בית המשפט לתעבורה להורות על תקופת פסילה קצרה מ-10 שנים, מאחר ששתי הרשעותיו הראשונות של המבקש בעבירות הנהיגה בשכרות, הן ישנות, משנת 2007; מאחר שבהרשעה האחרונה, הושתו על המבקש 30 חודשי פסילה; ובהינתן העובדה כי בעת תפיסתו של המבקש, רכבו לא היה בתנועה.

לאור האמור, השית בית המשפט לתעבורה את העונשים הבאים על המבקש: 5 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות; 8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה בשכרות, או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, למשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה בפועל, למשך 3 שנים, בניכוי 30 יום פסילה מנהלית; 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים; וקנס בסך 2,500 ₪.

5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי אשר נסב, הן על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה, והן על גזר הדין. במעמד הדיון בערעור שהתקיים בבית המשפט המחוזי, חזר בו המבקש מהערעור על הכרעת הדין, ומיקד את טענותיו ביחס לגזר הדין בלבד.

בפסק דינו, מיום 28.6.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על חומרת העונש, בצינו כי "עיון בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה אינו מעלה קיומם של פגם או טעות, לא כל שכן כאלה המצדיקים התערבות של ערכאת הערעור". עוד עמד בית המשפט המחוזי, על חומרת מעשיו של המבקש, והמסוכנות "בעלת הפוטנציאל ההרסני" שנשקפה מהם; ועל העובדה כי המבקש הינו רצידיביסט, אשר נדמה כי "אין מורא החוק עליו, והוא אינו מפנים את חומרת התנהגותו". בנסיבות אלה, כך ציין בית המשפט המחוזי, הטלת עונש של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות על המבקש, היא "בבחינת הקלה של ממש" בעונשו, שכן ראוי היה כי המבקש ישלח למספר חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח. אם לא די בכך, כך ציין בית המשפט המחוזי, הרי שבית המשפט לתעבורה הקל פעם נוספת בעונשו של המבקש, עת השית עליו "פסילה וקנס מתונים בהחלט, מקום בו ניתן היה להשית עליו פסילה בת 10 שנים ויותר, בהתאם לפקודת התעבורה". בית המשפט המחוזי סיכם את דבריו, בצינו כי "לא ברור על מה מלין [המבקש] בערעורו ומה פשר ההקלה הנוספת לה הוא טוען".

בקשת רשות הערעור

6. בבקשה שלפניי, אשר הוגשה על ידי בא-כוח המבקש, עו"ד דוד גולן, נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו, כי לאור הישנות עבירות הנהיגה בשכרות מצידו של המבקש, אין מקום להקל בעונשו. בדומה לכך, נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בצינו, כי המבקש בחר לנהל דיון הוכחות עד תומו, כראייה לכך שהוא אינו מפנים את חומרת התנהגותו. עוד טוען עו"ד גולן, כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר הסתמך על תסקיר מטעם שירות המבחן, משנת 2015, שהוגש במסגרת תיק קודם שהתנהל נגד המבקש. בבקשה נטען בנוסף, כי יש מקום להקל בעונשו של המבקש, משום שרכבו לא היה בתנועה; וכי קיים סיכוי ממשי לשיקומו של המבקש, ולפיכך, היה ראוי להשית עליו ענישה שיקומית, לאור התועלת החברתית הגלומה בכך. לאור אלו, נתבקשתי "להורות על הפניית המבקש לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר שירות מבחן עדכני לעניין סיכוי השיקום".

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות, מאחר שהיא אינה מעלה סוגיה משפטית כבדת משקל, או סוגיה ציבורית רחבת היקף, והיא אינה חורגת, כהוא זה, מעניינו הפרטי של המבקש. לטעמי, אף אין מתעורר, בנסיבות המקרה, כל חשש מפני עיוות דין או אי-צדק שנגרם למבקש, ודי בטעמים אלו, כדי לדחות את הבקשה (רע"פ 4139/17 נסייר נ' מדינת ישראל (28.8.2017); רע"פ 6628/17 חברת עובדיה וליד נ' מדינת ישראל (27.8.2017); רע"פ 9420/16 שמואל נ' מדינת ישראל - המחלקה לחקירת שוטרים (16.1.2017)). זאת ועוד, הלכה ידועה היא, כי לעניין מידת העונש, תינתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", רק במקרים מצומצמים, אשר ניכרת בהם חריגה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (רע"פ 4935/17 סימנדויב נ' מדינת ישראל (24.8.2017); רע"פ 1052/17 ג'ברין נ' מדינת ישראל (12.3.2017); רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017)). אין כל מקום לספק, כי עניינו של המבקש איננו נכנס בגדר מקרים אלה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, המבקש הינו "רצידיביסט" מובהק בתחום עבירות הנהיגה בשכרות, כאשר זוהי הרשעתו הרביעית בעבירה זו. בנסיבות אלו, לא זו בלבד שהעונש שהושט על המבקש אינו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת, אלא שלמעשה מדובר בעונש מקל למדי. זאת שכן, עונשו של המבקש הוקל פעמיים, עת נקבע לו מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות בלבד, חלף מאסרו מאחורי סורג ובריח; וכאשר בית המשפט לתעבורה חרג מהכלל, המצוי בסעיף 40א לפקודת התעבורה, ופסל את רישונו של המבקש לתקופה קצרה מעשר שנים. לאור האמור, לא מצאתי כל סיבה להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

8. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת, והבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מתייתרת.

9. בהתאם לאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, יתייצב המבקש, ביום 3.9.2017, בשעה 08:00, בפני הממונה על עבודות השירות, ביחידת עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז.

ניתנה היום, ח' באלול התשע"ז (30.8.2017).

שׁוֹפֵט
